

Prehistòries per a no dormir

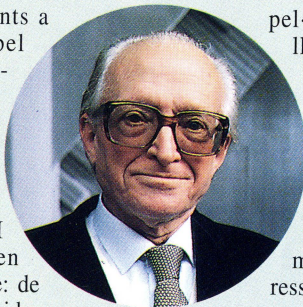
El president Pujol, amb una prudència d'home d'estat, va qualificar d'absurda la campanya que un diari madrileny ha emprès contra una suposada persecució de la llengua castellana que té lloc a Catalunya.

Quan no existeix l'obligada discreció de governant, es pot dir –i penso que cal dir-ho– que l'esmentada campanya, a més d'absurda, és d'una falsedat i d'una vilesa intolerables. Què preten? Que en una comunitat on s'han establert unes normes de convivència pacífica entre parlants de dues llengües es produeixin enfrontaments a base de provocacions gratuïtes?

L'editorial del diari *Avui* del 15/IX/93 remarcava un fet inquietant: cap intel·lectual o escriptor de fora de Catalunya no ha aixecat la seva veu contra aquesta insistent campanya. Per als escriptors catalans de la meua generació és una burla que ens parlin de discriminacions del

castellà, semblants a les imposades pel franquisme a l'idioma català. Si calen testimonis, esforçats a perdonar greuges, encara en trobarem un munt. I aquí va el meu en qualitat d'acompte: de vuitanta anys de vida, només n'he comptat amb una vintena per a publicar escrits meus sense veure'ls sotmesos a censura prèvia. O ni això, perquè tot hom sap que hem patit temporades de prohibició absoluta. En canvi, des de fa temps, Barcelona és (o gairebé) la capital mundial de les edicions en castellà. Es necessita barra per a parlar de discriminacions i persecucions.

Actualment, s'han posat de moda els dinosaures, no se sap ben bé per què. Se n'han fet



pel·lícules de taquíllatges milionaris, tenen grans èxits de venda els *pins* amb la seva figura i publicacions de gran tiratge hi dediquen suplementes. Posat a interressar-m'hi, corroboro que van desaparèixer

d'aquest món per causes no aclairides. Una de les hipòtesis és que tenien un cervell minúscul en relació amb la seva enorme còrpora, la qual cosa els va impedir d'adaptar-se als grans canvis geològics esdevinguts al final de l'era secundària. Potser és això el que m'aboca a establir uns paral·lelismes insòlits: som víctimes del deliri de grandesa d'una mentalitat d'altiplà, imperialista i virregnal. Els és impossible d'adaptar-se a les realitats del nostre temps.

Pere Calders